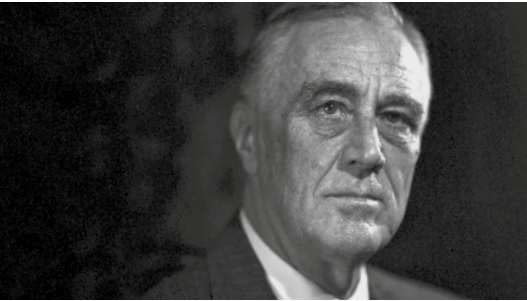

clàssic

Sobre la reforma del Tribunal Suprem

Franklin D. Roosevelt

President dels EUA
(9 de març de 1937)

Durant la dècada de 1930, davant els estralls de la Gran Depressió, el president nord-americà Franklin D. Roosevelt va desplegar un ambiciós programa de reformes econòmiques i socials, en sentit igualitarista, conegudes com el *New Deal* [Nou Pacte]. El Tribunal Suprem, dominat pels conservadors, va erigir-se en tercera cambra no-electa per tal de frenar el gruix d'aquestes reformes. Per tal de fer-hi front, Roosevelt va amenaçar amb expandir el nombre de jutges del Tribunal, de manera que es conformés una majoria progressista. El pla no va prosperar, però el Tribunal Suprem es va veure cominat a abandonar el seu obstruccionisme i a permetre el desplegament del *New Deal*. En presentar el seu pla de reforma del Tribunal, en una de les seves famoses «converses a la vora de la llar de foc» retransmeses per la ràdio, Roosevelt va assenyalar els perills de l'excés de poder dels tribunals.

[Amics meus,] Dijous passat vaig descriure amb detall alguns problemes econòmics que tothom entén ara que afronta la Nació. Als molts missatges que m'han arribat després d'aquell discurs, i als quals és físicament impossible respondre d'un en un, aprofito aquest mitjà per dir «gràcies».

Aquest vespre, assegut al meu despatx a la Casa Blanca, informo al poble per ràdio per primer cop al meu segon mandat.

Me'n recordo d'aquella tarda de març, fa quatre anys, quan us vaig oferir el meu primer informe radiofònic. En aquell moment, estàvem enmig de la gran crisi bancària.

Poc després, amb l'autoritat del Congrés, vam demanar a la Nació que entregués tot l'or en mans privades, dòlar a dòlar, al govern dels EUA.

La recuperació d'avui demostra l'èxit d'aquella política.

Però quan va arribar al Tribunal Suprem, gairebé dos anys després, la seva constitucionalitat només es va confirmar per un vot de cinc a

quatre. El canvi d'un sol vot hauria fet tornar al caos desesperat tots els afers d'aquesta gran nació. En efecte, quatre jutges van dictaminar que el dret d'exigir fer valdre un contracte privat és més sagrat que el gran objectiu de la Constitució, el d'establir una Nació duradora.

Al 1933, tant vosaltres com jo sabíem que no hem de permetre mai més que es desballesti el nostre sistema econòmic, que no ens podem permetre el luxe d'assumir el risc d'una altra gran depressió.

També vam entendre que l'única manera d'evitar la repetició d'aquells dies foscos era disposar d'un govern amb poder per prevenir i curar els abusos i les desigualtats que havien fet desballestar-se el sistema.

Aleshores vam iniciar un programa per posar remei a aquests abusos i desigualtats —per donar equilibri i estabilitat al nostre sistema econòmic— per fer-lo a prova de bomba contra les causes del 1929.

Avui només estem a mig camí d'aquell programa, i amb la recuperació s'està accelerant fins al

punt que els perills del 1929 tornen a entreveure's, potser no aquesta setmana o aquest mes, sinó d'aquí a un any o dos.

Es necessiten lleis federals per a completar aquell programa. Els esforços individuals, locals o estatals per si sols no ens poden protegir ara, el 1937, més que no pas fa deu anys.

Caldrà temps —i molt— per elaborar els nostres remeis administrativament, fins i tot després d'aprovar la legislació. Per tant, per a completar el nostre programa de protecció a termini, no podem demorar ni un moment en assegurar-nos que el nostre govern federal tingui el poder per a dur-ho a terme.

Fa quatre anys l'acció no va arribar fins a última hora. Era gairebé massa tard.

Si hem après alguna cosa de la depressió, és que no ens podem permetre donar voltes de nou amb discussions i debats inútils, postergant sempre el moment de decidir. El poble dels EUA ha après la lliçó de la depressió. Perquè en les últimes tres eleccions federals una majoria

aclaparadora va votar un mandat perquè el Congrés i el president comencessin la tasca de proporcionar aquesta protecció, no pas després de llargs anys de debat, sinó ara mateix.

Els Tribunals, però, han posat en dubte la capacitat del Congrés electe per protegir-nos de la catàstrofe per via d'afrontar inequívocament les nostres condicions socials i econòmiques modernes.

Ens trobem en crisi, en una crisi de la nostra capacitat de procedir amb aquesta protecció. És una crisi tranquil·la. No hi ha cues d'impositors davant de bancs tancats. Però per als perspicaços, aquesta crisi té un gran abast quant a les seves possibilitats de perjudicar els EUA.

Vull parlar-vos de manera planera [aquest vespre] sobre la necessitat d'aquesta acció davant d'aquesta crisi: la necessitat d'afrontar el repte, al qual per un terç de la nació, mal alimentat, mal vestit, que viu en habitatges deficients, no s'ha donat resposta.

Dijous passat vaig descriure la forma de govern als EUA com un equip de

tres cavalls disposat per la Constitució pel poble estatunidenc perquè el seu camp sigui ben llaurat. Els tres cavalls són, és clar, les tres branques de govern –el Congrés, l'Executiu i els Tribunals. Dos dels cavalls [el Congrés i l'Executiu] estiren avui a l'uníson; el tercer, no. Els que han insinuat que el president dels EUA està intentant conduir aquest equip, passen per alt el simple fet que el president, com a cap de l'executiu, és ell mateix un dels tres cavalls.

És el mateix poble dels EUA qui està al seient del conductor.

És el mateix poble dels EUA el que vol llaurar.

És el mateix poble dels EUA qui espera que el tercer cavall estiri a l'uníson amb els altres dos.

Espero que aquestes últimes setmanes hàgiu rellegit la Constitució. Com la Bíblia, s'ha de llegir un cop rere un altre.

És un document fàcil d'entendre si recordeu que va ser creat perquè els articles de la Confederació sota els quals els tretze Estats origi-

nals van intentar operar després de la Revolució, mostraven la necessitat d'un govern federal amb el poder suficient per fer front als problemes nacionals. En el seu Preàmbul, la Constitució diu que es pretenia formar una Unió més perfecta i promoure el benestar general; i els poders brindats al Congrés per dur a terme aquests propòsits es poden descriure millor dient que eren tots els poders necessaris per fer front a tots i cadascun dels problemes que aleshores tenien caràcter nacional i que no es podien atendre merament mitjançant l'acció local.

Però els redactors [de la Constitució] van anar més enllà. Tenint en compte que, en les generacions successives, molts altres problemes que llavors no s'havien ni somiat es convertirien en problemes nacionals, van brindar al Congrés amplies facultats «*per recaptar impostos... i garantir la defensa comuna i el benestar general dels EUA*».¹

Això, amics meus, és el que sincerament crec que va ser el propòsit clar i implícit dels patriotes que van redactar

una Constitució Federal per crear un govern nacional amb poder nacional, amb la intenció, com deien, de «*formar una unió més perfecta... per a nosaltres mateixos i per als nostres descendents*».

Durant gairebé vint anys no hi va haver conflicte entre el Congrés i el Tribunal [Suprem]. Aleshores, el 1803, el Congrés va aprovar una llei que el Tribunal va dictaminar que violava una disposició expressa de la Constitució. El Tribunal va reivindicar la facultat de declarar-la inconstitucional i així ho va fer. Però una mica més tard, el mateix Tribunal va admetre que declarar inconstitucional una llei era un poder extraordinari i per dictamen del senyor jutge Washington, va establir aquesta limitació. [Ell va dir] «*No és sinó per respecte decent a la saviesa, la integritat i el patriotisme del cos legislatiu pel qual s'aprova qualsevol llei, pel que es presumeix a favor de la seva validesa fins que no es demostrï la conculcació de la Constitució més enllà de qualsevol dubte raonable*».

Però des de l'auge del moviment modern pel progrés social i econòmic a través de la legislació, el Tribunal ha afirmat cada cop més sovint i amb més atreviment un poder de vetar

¹ Cita l'article 1, secció 8 de la Constitució d'EUA.

les lleis aprovades pel Congrés i les Legislatures² dels Estats sense tenir en compte aquesta limitació original [que acabo de llegir].

En el darrers quatre anys, s'ha abandonat la sana regla de donar a les lleis el benefici de tot dubte raonable. El Tribunal ha actuat no com a òrgan judicial, sinó com a òrgan polític.

Quan el Congrés ha intentat establir l'agricultura nacional, millorar les condicions laborals, salvaguardar les empreses contra la competència deslleial, protegir els nostres recursos nacionals i, de moltes altres maneres, atendre les nostres necessitats clarament nacionals, la majoria del Tribunal ha anat assumint el poder d'ometre la saviesa d'aquests actes del Congrés —i d'aprovar o censurar les polítiques públiques assentades en aquestes lleis.

Aquesta no és només una acusació meva. És acusació dels magistrats més distingits de l'actual Tribunal Suprem. No tinc temps per citar-vos tot el llenguatge utilitzat pels jutges discrepant en molts d'aquests casos. Però, per exemple, en el cas de la Llei dels jubilats del ferrocarril, considerada inconstitucional, el jutge president Hughes va dir en una opinió discrepant que el dictamen majoritari era «una desviació de *sans principis*» i que imposava «una limitació injustificada a la clàusula de comerç».³ I tres jutges més van estar d'acord amb ell.

En el cas de determinar inconstitucional l'AAA,⁴ el jutge Stone va dir de l'opinió majoritària que es tractava d'una «construcció torturada de la Constitució». I dos jutges més van estar d'acord amb ell.

En el cas en el que es determinà inconstitucional la llei del salari

mínim de Nova York, el jutge Stone va dir que, de fet, la majoria estava projectant en la Constitució llurs pròpies «*predileccions econòmiques personals*» i que si no es deixa lliure el poder legislatiu perquè triï els mètodes per resoldre els problemes de pobresa, subsistència i salut d'un gran nombre de la comunitat, aleshores «*el govern quedarà impotent*». I dos jutges més van estar d'acord amb ell.

Davant d'aquestes opinions discrepants, no hi ha cap fonament per a l'afirmació d'alguns membres del Tribunal que algun element a la Constitució els ha obligat, lamentablement, a frustrar la voluntat popular.

Davant d'aquestes opinions discrepants, queda perfectament clar que, com ha dit el jutge president Hughes, «estem sotmesos a una Constitució, però la Constitució és el que diguin els jutges».

El Tribunal, a més de l'ús adequat de les seves funcions judicials, s'ha erigit indegudament com una tercera cambra del Congrés —un superlegislador, tal com l'ha anomenat un dels magistrats— projectant en la

---

2 A 27 estats, els legislatius s'anomenen Legislatura o Legislatura estatal (*Legislature* o *State Legislature*), mentre que a 19 se'n diu Assemblea General (*General Assembly*). A Massachusetts i New Hampshire, els legislatius s'anomenen Cort General (*General Court*), mentre que a Dakota del Nord i Oregon se'ls anomena Assemblea Legislativa (*Legislative Assembly*).

3 La *Commerce Clause* descriu un dels poders que assigna la Constitució al Congrés. Estableix que aquest tindrà potestat «*per regular el comerç amb les nacions estrangeres, i entre els diversos estats, i amb les tribus índies*».

4 *Agricultural Adjustment Act*, llei federal de l'era del *New Deal* dissenyada per mantenir els preus agrícoles mitjançant la reducció d'excedents.

Constitució paraules i implicacions que no hi són, i que mai va haver la intenció que hi fossin.

Per tant, com a nació hem arribat al punt en què hem d'actuar per defensar la Constitució del Tribunal i el Tribunal de si mateix. Hem de trobar la manera de manllevar un recurs del Tribunal Suprem a la mateixa Constitució. Volem un Tribunal Suprem que faci justícia sota la Constitució i no damunt d'ella. Als nostres tribunals volem l'imperi de les lleis i no dels homes.

Jo vull, com vol tot el poble dels EUA, un poder judicial independent tal com proposaren els redactors de la Constitució. Això significa un Tribunal Suprem que faci complir la Constitució tal com està escrita, que repudiarà esmenar-la mitjançant l'exercici arbitrari del poder judicial, és a dir, pel vistiplau judicial. No significa un poder judicial tan independent que pugui negar l'existència de fets universalment reconeguts.

Com podem procedir, doncs, a complir el mandat que se'ns ha encomanat? Es va dir al programa del partit

Demòcrata de l'any passat, al 1936 [i cito les paraules]: «*Si aquests problemes no es poden resoldre eficaçment dins de la Constitució, buscarem una esmena aclaridora que garanteixi poder promulgar aquestes lleis, per regular adequadament el comerç, protegir la salut i la seguretat pública i salvaguardar la seguretat econòmica*». En altres paraules, vam dir que buscaríem una esmena només si fracassaven tots els altres mitjans possibles de la legislació.

Quan vaig començar a revisar la situació, amb el problema ben davant meu, vaig arribar, per un procés d'eliminació, a la conclusió que sense esmenes, l'únic mètode que era clarament constitucional i que alhora permetia portar a terme altres reformes molt necessàries, era impregnar tots els nostres tribunals de sang nova. Hem de tenir homes ben dignes i preparats per fer justícia imparcial. Però alhora, hem de tenir jutges que aportin als tribunals el sentit actual de la Constitució —jutges que mantinguin en els tribunals les funcions judicials d'un tribunal, i rebutgin el poder legislatiu que avui han assumit els tribunals.

[Ens convé recordar, que] En 45 dels 48 Estats de la Unió, els jutges són escollits no per a tota la vida, sinó per a un període d'anys. En molts estats, els jutges s'han de jubilar als 70 anys. El Congrés ha proporcionat seguretat financera oferint pensions vitalícies de paga completa per als jutges federals de tots els tribunals que estiguin disposats a jubilar-se als 70. En el cas dels jutges del Tribunal Suprem, aquesta pensió és de 20.000 dòlars anuals.⁵ Però tots els jutges federals, un cop nomenats, poden, si ho volen, ocupar el càrrec de per vida, sense importar l'edat que arribin a tenir.

Quina és la meva proposta? És simplement aquesta: sempre que un jutge d'un tribunal federal o del Suprem hagi complert 70 anys i no aprofiti l'oportunitat de jubilar-se amb una pensió, el president designarà un nou membre, amb l'aprovació del Senat dels EUA, tal com exigeix la Constitució.

---

⁵ Equivalent a uns 398.000 dòlars actuals (373.000 euros), segons el calculador d'inflació actual.

Aquest pla té dos objectius principals. Introduint al sistema judicial un flux constant i continu de sang nova i més jove, espero en primer lloc fer que l'administració de tota la justícia federal [de baix a dalt] sigui més ràpida i, per tant, menys costosa; en segon lloc, aportar a la presa de decisions sobre els problemes socials i econòmics homes més joves que han tingut experiència personal i contacte amb els fets i circumstàncies d'avui en dia en què l'home mitjà ha de viure i treballar. Aquest pla salvarà la nostra Constitució nacional de l'enduriment de les artèries judicials.

El nombre de jutges a nomenar dependria totalment de la decisió dels jutges actuals, que ara tenen més de 70 anys, o dels que posteriorment arribaran a aquesta edat.

Si, per exemple, algun dels sis magistrats del Tribunal Suprem que ara tingui més de 70 anys es jubila tal com preveu el pla, no es crearia cap plaça addicional. En conseqüència, tot i que mai no poden ser més de quinze, n'hi podria haver només catorze, o tretze, o dotze. I potser només n'hi hauria nou.

No hi ha res de nou ni radical en aquesta idea. Pretén mantenir la magistratura federal en ple vigor. Ha estat discutida i aprovada per moltes persones de gran autoritat des que una proposta similar va ser aprovada per la Cambra de Representants el 1869.

Per què s'ha fixat l'edat als 70 anys? Perquè les lleis de molts estats, i la pràctica a la funció pública, els reglaments de l'exèrcit i la marina, i les normes de moltes de les nostres universitats i de gairebé totes les grans empreses privades, solen fixar l'edat de jubilació en els 70 anys o menys.

El reglament s'aplicaria a tots els tribunals del sistema federal. Gaudeix d'aprovació generalitzada pel que fa als tribunals federals inferiors. El pla només ha trobat oposició pel que fa al mateix Tribunal Suprem. [Però, amics meus] Si un pla així és bo per als tribunals inferiors, sens dubte hauria de ser igualment bo per al tribunal superior al qual no hi ha cap recurs. Els que s'oposen a aquest pla han volgut despertar prejudicis i pors, proclamant que estic buscant de

«copar»⁶ el Tribunal Suprem i que s'establirà un precedent funest.

Què volen dir amb les paraules «copar el Tribunal [Suprem]»?

Permeteu-me respondre aquesta pregunta amb una contundència que posarà fi a tota incomprensió sincera pel que fa als meus propòsits.

Si amb aquesta frase d'«copar el Tribunal» se m'acusa de voler col·locar a la judicatura titelles pusil·lànimes que farien cas omís de la llei i deliberarien tal com jo voldria que es resolguessin certs casos, responc: que cap president apte per al seu càrrec nomenaria, ni cap Senat d'homes honorables aptes per al seu càrrec no confirmaria, aquesta mena de nominats al Tribunal Suprem. Però si amb aquesta frase se m'acusa de voler nomenar, i que el Senat confirmés uns magistrats dignes de seure a la vora dels actuals membres del Tribunal que entenen [les] condicions modernes, que nomenaria magistrats que no escometrien l'anul·lació del bon judici del Congrés sobre la política legislativa, que nomenaria

---

⁶ El terme original és *Court-Packing*.

jutges que actuaran com a jutges i no com a legisladors; si el nomenament d'aquests jutges es pot anomenar «copar els tribunals», aleshores dic que jo, i amb mi la gran majoria del poble dels EUA, estem a favor de fer precisament això –ara.

És un precedent perillós que el Congrés canviï el nombre de jutges? El Congrés sempre ha tingut, i tindrà, aquest poder. El nombre de jutges s'ha modificat diverses vegades abans, a les administracions de John Adams i Thomas Jefferson –ambdós signants de la Declaració d'Independència–, [a les administracions] d'Andrew Jackson, d'Abraham Lincoln i de Ulysses S. Grant.

No suggereixo més que l'addició de jutges al Tribunal d'acord amb un principi clarament definit relacionat amb un límit d'edat clarament definit. Fonamentalment, si en un futur els EUA no poguéssim confiar en el fet que el Congrés que escollim evitarà abusar dels nostres usatges constitucionals, la democràcia haurà fracassat molt més enllà de la importància per a [la democràcia] de qualsevol mena de precedents pel que fa al poder judicial.

Creiem que és de l'interès públic mantenir un poder judicial vigent fins a tal punt que fomentem la jubilació dels magistrats d'edat avançada oferint-los una pensió vitalícia amb el sou complet. Per què, doncs, hem de deixar a l'atzar el compliment d'aquesta política pública o fer-la dependent del desig o del perjudici de qualsevol magistrat particular?

La clara intenció de la nostra política pública és preveure un corrent constant de sang nova i més jove vers el Poder Judicial. Normalment, cada president nomena un gran nombre de jutges de tribunals de districte i de circuit i uns quants membres del Tribunal Suprem. Fins al meu primer mandat, pràcticament tots els presidents [de la nostra història] han nomenat almenys un membre del Tribunal Suprem. El president Taft va nomenar cinc membres i un jutge president; el president Wilson, tres; el president Harding, quatre, incloent un jutge president; el president Coolidge, un; el president Hoover, tres, incloent un jutge president.

Aquesta successió de nomenaments hauria d'haver proporcionat un tribu-

nal ben equilibrat pel que fa a l'edat. Però l'atzar i la reticència dels individus a abandonar la magistratura del Suprem ens ha donat ara un Tribunal en què cinc jutges tindran més de 75 anys abans del proper juny i un, més de 70. Així doncs, una política pública sòlida ha estat tombada.

[Així que] Ara proposo que establim per llei una garantia contra tot tribunal futur tan desequilibrat. Proposo que a partir d'ara, quan un jutge compleixi els 70 anys, s'incorpori automàticament al Tribunal un jutge nou i més jove. D'aquesta manera, proposo fer complir una política pública sòlida per llei en lloc de deixar que la composició dels nostres Tribunals Federals, inclosos els més alts, sigui determinada per l'atzar o la decisió personal i individual. Si es considera que una llei com la que proposo estableix un nou precedent, no serà un precedent molt desitjable?

Com tots els juristes, com tots els estatunidencs, lamento la necessitat d'aquesta controvèrsia. Però la salut dels EUA, i de fet de la mateixa Constitució, és en el que tots hem de pensar primer. La nostra

dificultat amb el Tribunal avui no sorgeix del Tribunal com a institució sinó dels éssers humans que hi ha al seu si. Però no podem cedir el nostre destí constitucional al judici personal d'uns quants homes que, per llur por al futur, ens neguen els mitjans necessaris per fer front al present.

Aquest pla meu no és cap atac al Tribunal; pretén restaurar el Tribunal al seu lloc legítim i històric en el nostre Govern Constitucional i fer que reprengui la seva elevada tasca de construir de nou sobre la Constitució «un sistema de dret viu». És el mateix Tribunal el que millor pot desfer el que ha fet el Tribunal.

Així us he explicat els motius que hi ha darrere dels nostres esforços per aconseguir resultats mitjançant la legislació dins de la Constitució. Espero que, d'aquesta manera, el difícil procés d'esmena constitucional es faci innecessari. Però examinem aquest procés.

Hi ha moltes menes d'esmenes proposades. Cadascuna és radicalment diferent de l'altra. [Però] no hi ha grups substanciosos dins o fora del

Congrés que estiguin d'acord en una única esmena.

[Jo crec que] caldrien mesos, o anys, per arribar a un acord apreciable sobre la mena i el llenguatge d'una esmena. I després caldrien mesos i anys per aconseguir una majoria de dos terços a favor de l'esmena a les dues cambres del Congrés.

Després vindria el llarg procés de ratificació per part de tres quartes parts de tots els Estats. No s'ha ratificat mai en un termini raonable cap esmena a la qual hagin tingut motius per oposar-s'hi els poderosos interessos econòmics o els líders de cap partit polític de pes. I tretze estats que només tenen el 5% de la població amb dret a vot poden bloquejar la ratificació encara que els 35 estats amb el 95% de la població hi estiguin a favor.

Un percentatge molt elevat d'editors de diaris, de cambres de comerç, i de col·legis d'advocats, i d'associacions de fabricants que intenten donar la impressió que de veritat volen una esmena a la Constitució, serien els primeríssims en exclamar tan bon punt es proposa una

esmena, «Oh! Si jo estava ben a favor d'una esmena, però aquesta esmena que vostè ha proposat no és la mena d'esmena en què estava pensant. Per tant, dedicaré el meu temps, i els meus esforços, i els meus diners a blocar aquesta esmena, tot i que estaria extraordinàriament encantat d'ajudar a fer que es ratifiqui una altra mena d'esmena».

Dos grups s'oposen al meu pla perquè estan a favor d'una esmena constitucional. El primer inclou aquells que s'oposen fonamentalment a la legislació social i econòmica de tenor modern. Es tracta del mateix col·lectiu que durant la recent campanya va intentar bloquejar el mandat del poble.

Ara estan dreçant una última resistència. I l'estratègia d'aquesta darrera resistència és suggerir el procés d'esmena, costós com és en termes de temps, per tal de matar mitjançant el seu perllongament la legislació que exigeix aital mandat. A aqueixa gent li dic: no crec que puguem enganyar el poble estatunidenc pel que fa als vostres propòsits. L'altre grup està format per aquells que sincerament creuen que el

procés d'esmena és el millor, i que estarien disposats a donar suport a una esmena raonable si poguessin acordar-ne una.

A ells els dic: no podem confiar en una esmena com a resposta immediata o única a les nostres dificultats actuals. Quan arribi el moment d'actuar, trobareu que molts dels que fingeixen donar-vos suport sabotejaran qualsevol esmena constructiva que es proposi. Mireu aquests insòlits aliats. Quan els heu trobat, de veritat, al vostre costat abans en les vostres lluites pel progrés?

I recordeu una cosa més. Fins i tot si s'aprovés una esmena, i fins i tot si en els propers anys s'hagués de ratificar, el seu significat dependria del tipus de jutges que estarien sent a la sala del Tribunal Suprem. Perquè una esmena, com la resta de la Constitució, és el que diuen els jutges que és, més que no pas el que esperaven els redactors, o vosaltres, que sigui.

La meva proposta no infringirà gens ni mica les llibertats civils o religioses tan estimades per tot el nostre poble.

Els meus antecedents com a governador i com a president demostren la meva devoció per aquestes llibertats. Vosaltres que em coneixeu, no heu de témer que toleri la destrucció per part de qualsevol dels poders de govern de qualsevol part del nostre patrimoni de llibertat.

L'intent actual per part dels contraris al progrés d'explotar els temors a l'amenaça a la llibertat personal recorda de nou aquella estratègia de propaganda sobre els sous, crua i cruel, que va intentar la mateixa oposició per posar els treballadors dels EUA contra la Llei de la Seguretat Social. Aleshores, els treballadors no es van deixar enganyar per aquella propaganda. I el poble no es deixarà enganyar per aquesta propaganda ara.

Estic a favor de l'acció mitjançant la legislació:

Primer, perquè crec que es podrà aprovar en aquesta sessió del Congrés.

En segon lloc, perquè proporcionarà un poder judicial renovat i de men-

talitat⁷ progressista necessari per oferir de baix a dalt una justícia més ràpida i més barata.

En tercer lloc, perquè proveirà d'una sèrie de tribunals federals disposats a fer complir la Constitució tal com està escrita, i no pas disposats a atorgar-se poders legislatius inscrivint-hi les seves pròpies polítiques públiques i econòmiques.

Durant l'últim mig segle, l'equilibri de poder entre els tres grans poders de govern federal ha estat desestabilitzat pels tribunals en oposició directa als elevats propòsits dels redactors de la Constitució. El meu propòsit és restablir aquest equilibri. Vosaltres, que em coneixeu, acceptareu la meva solemne garantia que en un món en què la democràcia està sota amenaça, tracto de fer que la democràcia d'EUA reïxi. Vosaltres i jo hi posarem de la nostra part. ■

---

⁷ En l'original en anglès es fa servir el terme «liberal», que en el context nord-americà significa una cosa semblant a «progressista» o «socialdemòcrata» en el context europeu.